

*Milí přátelé, loni v léčebně Košumberk jsem měl dost času, tak jsem kromě jiného dal dohromady tuto Křížovou cestu. Jelikož toto je poslední text na náboženství před Velikonocemi – tak **mám pro vás jediný úkol: pokud by to šlo, můžete si ji sami doma přečíst nebo si ji projít se sourozenci nebo celou rodinou – jako přípravu na svátky....***

Další materiál bude k dispozici zase ve čtvrtek po Velikonocích.

Přeji vám všem krásné svátky a všem vám zehním o.jan

Křížová cesta pro děti

1. Ježíš odsouzen na smrt

Jen Bůh vidí do lidského srdce, jen on má právo někoho soudit. A Boží Syn teď stojí před Pilátem – člověkem, který ho vůbec nezná. A ten ho odsuzuje na smrt. Jak je to nespravedlivé.

Už jsme to taky někdy zažili, že nám rodiče připadali nespravedliví, potrestali nás za něco, co jsme neprovedli, učitelka si na nás zasedla a nebo spolužáci se k nám chovali hnusně. Víme, jak to bolí. A co my? Dokážeme brát lidi takové, jací jsou a snažíme se chovat dobře i k těm, co nám nesedí?

2. Ježíš přijímá kříž

Ježíš dostal asi ten nejhorší způsob trestu. Měl pomalu umírat na kříži, i když před tím byl mučen až k smrti. To si nikdo nedokážeme představit. A přece on vše přijímá, chce to obětovat za nás. Co je naším křížem – problémem – co nás nejvíc štve? Škola? Učitel? Brácha? Ségra? Něco, co neumím, za co se mi druzí smějí? Možná stačí se trochu víc snažit a možná ta škola nebo brácha nebudou tak hrozní, snad stačí něco vydržet a zjistíme, že to, co nám nešlo, tak v tom začínáme být docela dobří / naše vztahy, angličtina, sport...modlitba/

3. Ježíš poprvé padá pod křížem

Ježíšův pád nám připomíná naše pády. A to nejsou pády v mluvnici v češtině, ale pády do hříchu. Jediné zlo, kterého bychom se opravdu měli bát, je právě hřích. Hřích není jen to, že něco provedu a mám z toho nepříjemný pocit, jako bych byl upatlaný a nejde to umýt. Je na něm zlé to, že nás odděluje od Boha, že jsme v tom sami... Nejlepší řešení je u Ježíše. On vstal a šel dál, a tak i my skrze lítost a zpověď vstaňme a utíkejme za Ježíšem. Zase bude líp.

4. Setkání s Marií

Když byl Ježíš malý kluk, jistě se mu občas stalo, že někde zakopl a rozbil si koleno. A co udělal? Umíme si představit, že utíkal za maminkou, aby se u ní vybrečel a ona mu koleno umyla a něčím zavázala. Na křížové cestě se Pán Ježíš setkává s Marií. Ona mu nemůže nějak pomoci, ale už tím, že tam je, že se modlí, že mu ukazuje lásku, mu pomáhá... Až nám bude zle, pomůžou jistě rodiče, ale taky se modleme k Panně Marii. Jako maminka bude rozumět i našim bolestem. A taky se modleme za naše blízké a važme si jejich pomoci.

5. Šimon pomáhá nést kříž

Šimon se ke křížové cestě dostal jako „slepý k houslím“. Asi se mu vůbec nechtělo, šel unavený z práce domů a teď má nějakému zločinci, kterého vedou na smrt, pomáhat s jeho křížem? Proč zrovna já? To už jsme asi taky někdy řekli...Proč zrovna já musím být ve škole zkoušený, proč právě já mám vynést koš, proč ne sestra? Proč právě já tohle nesmím? Může nás mnoho věcí štvat. Ale Šimon to nakonec udělal a jistě to časem mohl považovat za vyznamenání, že pomáhal Ježíšovi. Tak je to i s námi. Jednou budeme moc rádi za všechny chvíle, kdy jsme poslechli a udělali, co bylo třeba. Ne lenost, ale poslušnost a konání dobrých věcí, nám přenesou radost.

6. Veronika

Ta paní s kouskem látky je sama proti davu lidí, kteří chtěli vidět, jak Ježíše popraví. Dav, parta pobláznělých lidí, dokáže být hrozná. Veronika se jí postaví a aspoň malým gestem, pomocí, ukáže, že je na Ježíšově straně, že pro ni je nevinný a dobrý. Možná u nás ve škole je taky nějaká parta, která otravuje nebo dokonce šikanuje slabší a osamocené. Co tak zkusit být tou Veronikou a třeba malým způsobem tomu osamělému nebo osamělé spolužačce projevit přátelství nebo pomoc, úsměv, povzbuzení? Kéž bychom měli odvahu se zastat těch slabších. Rozhodně bychom neměli patřit k těm, co mlčí a nic nedělají....

7. Ježíš podruhé padá pro křížem

Ježíš ten druhý pád mohl obětovat za naše chyby a hříchy, které opakujeme. Kolikrát jsme třeba u zpovědi řekli, že litujeme všech hříchů, ale uplynulo pár dnů a vše bylo jako před tím...Někdy nás napadne – má to

vůbec cenu? Stejně se nezměním - pořád budu vzteklý, líný, mlsný...to nemá cenu s tím něco dělat....Jenže Ježíš si neřekl - už jsem zase spadl, tak zůstanu ležet. Ne, on prostě vstal. A to musíme i my. Není tak hrozné, že znova něco provedeme, jako spíš to, když v tom zůstaneme ležet a bude nám to jedno...I kdyby to bylo posté...Pán Bůh nám dá zase šanci...

8. Jeruzalémské ženy pláčou na Ježíšem

Holky, když vidí něco smutného, tak se rozpláčou. Kluci to umí taky, ale přece jen se snaží to vydržet, aby si o nich druzí nemysleli, že jsou měkkí. Ženy, které plakaly nad Ježíšem, když šel kolem nich, viděly někoho, kdo hrozně trpí. Přitom si neuvědomily, že je to i kvůli nim – i pro jejich hříchy, jako pro naše. A tak, když se nám chce brečet, tak je nám víc líto to, že nám někdo rozbil hračku, něco nám provedl, nebo víc nás mrzí to, že my jsme ublížili druhému?

9. Ježíš padá potřetí pod křížem

Ježíš je už skoro v cíli své bolestné cesty a zase padá. Nemá u sebe ani maminku, ani paní Veroniku ani pana Šimona. Je na to sám. Opět to mohl vzdát a nechat to na vojácích, ať ho na Kalvárii třeba sami odvedou. Ale on opět vstane – a hlavně kvůli nám, abychom nikdy neskončili ve snaze něco změnit a abychom ani nevzdávali snahu udělat něco dobrého nebo pomoci kamarádce a spolužákovi. Třebaže to vypadá marně - vždycky je ještě naděje.

10. Ježíše zbavují oblečení

Pána Ježíše zbavili všeho. Dokonce i to oblečení, kterém měl, mu vzali. A bylo asi hodně pěkné, když o něj vojáci později losovali, kdo si ho nechá. Ježíš zůstal úplně chudý, nemá nic. Jak nám záleží na tom, jestli máme značkové oblečení, skvělé boty a kalhoty, abychom nevypadali jako mimoňové. Kolikrát jsme prosili rodiče o to, že musíme mít ten nejchytřejší mobil. Musíme? Není větší bohatství v tom, že mne má někdo rád a já jeho, že někomu můžu věřit a on mě, než nějaký krám, který bude za rok vyšlý z módy?

11. Ježíše přibíjejí na kříž

Ježíš je pořád Boží Syn, a přece se nechá jako poslední z lidí obrát o vše a dokonce i o možnost se svobodně pohybovat - chodit, stát. Je přibitý na kříž. Vojáci si s ním mohou dělat, co chtějí. On to vydrží kvůli nám. To není jeho slabost, že jako nějaký hrdina nesleze z kříže a nenamlátí všem kolem. On je mnohem silnější právě v tom, že to vydrží a dobrovolně se obětuje za nás. Jsme my silní? Třeba v tom, že si dokážeme poručit a vstát od hry a jít se učit, vypnout televizi nebo počítač a jít pomoci rodičům? Nejsme na něčem závislí, k něčemu doslova jako přibití?... Jsme opravdu svobodní?

12. Ježíš umírá na kříži

Ježíš visí mezi nebem a zemí a několik hodin umírá. Vidí ho jeho maminka a Jan, zpovzdálí ho jistě s hrůzou pozorují i další apoštolové, ale v podstatě je sám. Nikdo mu nemůže pomoci. On to vydrží, protože jen tak nás může převést z moci zla hříchu k přátelství s Bohem. A on to udělá... Co bych já dokázal obětovat pro lidi, které mám rád a co jsem ochotný vydržet pro Ježíše? Třeba aspoň to, že se nenechám rozhodit, když se mi někdo směje za to, že věřím a chodím do kostela... Když to vydržím, kdo ví – možná i ten posměváček se jednou přiblíží k Pánu Bohu. On zemřel i za něj!

13. Mrtvý Ježíš u jeho matky

Jako děti asi neumíme úplně pochopit, co prožívá maminka, které zemřel jediný syn a ještě takovým hrozným způsobem. Nás by se asi zmocnila beznaděj, strašný smutek a možná taky hrozný vztek – taková nespravedlnost! Vždyť tolik dobrého udělal a za to si zaslouží smrt? Ježíš se na kříži modlil i za ty, kdo ho zabili. I Maria dokázala odpustit. Umíme to i my? Umíme se modlit za ty, kteří nás naštváli nebo nám ublížili? Dokážeme přát dobro i zlým lidem? Dá to zabrat a chce to čas... ale s pomocí Boží je možné vše...

14. Ježíšův pohřeb

Ježíšovo tělo je narychlo uloženo do výklenku skalního hrobu, jak bylo tehdy zvykem a vchod zavalili velkým kamenem. Pokud jsme byli na pohřbu, tak víme, jak je to smutné. Navždy se s někým rozloučit. Ale tady to nebylo navždy, ale jen na krátký čas. Třetí den Ježíš porazil smrt a vstal z mrtvých. A to je naděje i pro nás. Poslední slovo v našem životě i v našich obavách a strachu bude mít nakonec živý Pán Ježíš, který nás má rád. Jen si nikdy nenechme vzít víru v něj. Třeba mu nebudeme občas rozumět, jako nechápali ti, co ho pohřbívali, ale on bude vždy na naší straně – tiše, nenápadně, ale jistě....